

челото, да махне, както тя думаше, нечистотата . . . и послѣ я убихъ.

— Убихъ ли я? извика Пикильо растреперанъ.

— Да! . . . наричахъ я еретица и пѣкляна.

— Еретица! какво ще рече туй?

— Не знайхъ . . . знайхъ само че кръвта ѝ течеше . . . видѣхъ я . . . и ми думаше като я показваше: Петралби, рожбо . . . помни! . . . и тосъ часъ по-жълтъ . . . снагата ѝ станъ студена ледъ и не говоряше вече; какво тя станъ непомнѣхъ . . . Помнѣхъ само че вѣтрѣ въ единъ лѣсъ срѣщнахъ циганы . . . които мя зеха съ тѣхъ си . . . Но и тѣхъ единъ день ги погнахъ да ги лувѣтъ пакъ чернооблечены хора, наричаны служители на светата инквизиція. Сѣка майка бѣгаше съ дѣтето си . . . Азъ като немахъ майка, останѣхъ на кръстопѣтя! . . . отъ тогасъ ходѣхъ дѣто ма изведе крайтъ . . . пѣйхъ и просѣхъ . . . Тѣзи е исторіята ми. »

Двѣтъ сырачета прѣатели подадохъ си пакъ отъ ново рѣка единъ другиму и си думахъ: брате! И на истина, отъ учернытъ имъ лица, отъ чернытъ имъ и живы очи, отъ чертытъ имъ личеше че сѣ родни-ны, или отъ сѣщия родъ и племе.

« Сега, рече. Пикильо, като хвърли нажаленъ погледъ на кората на послѣднія рѣзень отъ пѣпеша, обѣдата ни са свърши,

— Свърши са! рече циганчето; а съмъ гладенъ еще!

— Мигаръ и азъ не съмъ гладенъ!

— Струва ми са че съмъ гладенъ повече отъ понапредъ! а немамы никоя надѣжда за друго ѣдене.

— Какъ не! рече единъ усладителенъ гласъ отъ прозореца надъ главытъ имъ, дѣто са подаде една млада мома въ мавританско облекло, (тя бѣше Жуанита, млада слугына на Златото Слънце).

— На ви дѣца! и хвърли голѣмъ комать бѣлъ хлѣбъ, и остаткытъ отъ обѣдата на двама Саррагоскы студенти, които бѣхъ дошли отъ вечерята за да са намѣрижтъ на дохожданъето на царя и на придворнытъ му.